

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

1. Den totale krigen kjennetegnes av det faktum at den er en global krig. I en globalisert verden hvor vi er stadig mer knyttet sammen gjennom teknologi og kommunikasjon, har vi alle blitt mer sårbare og utsatte overfor krig. Den totale krigen rammer ikke bare den krigførende parten på en eller annen krigsslette, hvor soldater kjemper mot hverandre. Den totale krigen involverer sivil befolkningen i aller høyeste grad.

En utviklingsstatistikk viser at under første verdenskrig ble det drept en sivil for hver 200. soldat. Under andre verdenskrig har dette tallet steget til 1 av 2, mens i dag dør 80-90% som sivile, mens soldater utgjør de resterende 10-20%. Teknologien har også ført til hypermoderne og svært destruktive våpen. Alle er kjent med atombomben som har blitt brukt til å ødelegge hele byer, ifr Hiroshima og Nagasaki. Ingen venn eller fiende er trygge, uansett hvor de måtte befinne seg her. Derfor det opp en konflikt på jordkloden i dag, for det ikke lang tid for nyheten har spredd seg verden over. Slik blir vi alle dradd inn i konflikten enten vi vil det eller ikke. Dette er den totale krig, en krig som kan potensielt sette menneskene tilbake i utvikling under ett eneste slag.

Første verdenskrig var som navnet sier den første globale krig, hvor mange land over hele verden ble involvert. Det hele begynte med at et ekspansjonistisk og målrettet Tyskland begynte å legge under seg landområder. Den eksisterende balansen ble raskt ved og hele Europa ble et ustabilisert område. Krigføringen skyldes i lys av

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

imperialismen og nasjonalismen. Et bevis på dette er britenes styrke som jekte 800 000 indere. Frankrike fikk med seg 140 000 afrikanere. Tse og med New Zealand vartet opp med 50 000 soldater. Store deler av verden kjempet mot hverandre under en og samme konflikt, slik innledet første verdenskrig den titale krigens århundre.

3. Det landet det her er snakk om er Nederland og monumentet husker jeg ikke navnet på. Hele poenget var at monumentet var noe difust og den nederlandske befolkningen skjønte ikke helt hva det skulle representere. Det var rett og slett ikke noe befolkningen kunne kjenne seg igjen i. Monumentet bestod av en løve og noen brusediller. Befolkningen klarte ikke helt å vise respekt for monumentet heller. Folk satt på monumentet og diskuterte og enkelte overnattet til og med der. Men det er viktig å kjenne bakgrunnskunnskapen for alt dette. Pieter Lagrav snakker nemlig om erindring og minner. Han mener at etter andre verdenskrig oppstod det en slags kollektiv historie som myte, i vestlige okkuperte land som Frankrike, Belgia og Nederland. Det hele gikk ut på at nasjonene måtte finne en måte å bygge opp selvbildet og moralen hos folket etter det forsmadelige nederlaget påført av Tyskland. Land som ble overkjørt og okkupert i flere år fikk det til å framstå som om de hadde slått fienden og vunnet krigen.

Virkeligheten var den at det var et pitale som hadde ytt motstand og komt ifra hele folket. Etter andre verdenskrig hadde ofrene måte å fortelle om sine opplevelser og dette ble tatt subjektivt imot, uten kritikk, av et publikum som var fullt av empati. Lagrav mener at man bør se begge sider av en sak og domme objektivt, og ikke bli revet med.

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

De allerte ga store deler av glansen etter frigjøringen til Frankrike, Belgia og Nederland. For disse nasjonene, med et stolt rykte, var det ikke nok å bli frigjort, de ville ha en større del av kaka. Frankrike var en stormakt som hadde mistet sin posisjon, mens Nederland ikke hadde tapt en big siken Napoleons dager. Det å bli erobret på noen uker og måneder var dermed hard kost å svelge. Den gode og trygge nasjonalstaten som skulle hindre konflikt og sikre fred for sine innbyggere ble bitterliggjort og mistet sin legitimitet.

2. Når okkupasjonsmakten Tyskland erobret Norge under andre verdenskrig utviklet nordmenn en kollektivtradisjon for å holde sammen og overleve under okkupasjons-tida. Nordmennene begynte å yte ikke-voldelig og til tider skjult motstand. Det ble populært å gå med binders i jakka og rød lue. Ulegale aviser ble trykt og sabotasjer utført. Nordmennene prøvde å finne tilbake til gamle tradisjonelle verdier. Verdier som skriver seg tilbake til 1800-tallets romantikkperiode ja til og med til den forhistoriske norrøne perioden. Problematikken ligger i det at dette er historie som myte. Noe fellesskapende og som legitimerer det man gjør. Noe estetisk, følelsesbærende som man ikke helt kan sette fingren på, dedusere, analysere, tolke og forske på, som man ellers kunne gjort med moderne historievitenskapelige metoder. Slike myter kan være farlige å slutte opp om, noe som ble effektivt demonstrert under Nazi-Tyskland. Her gikk man også tilbake til den norrøne storhetstiden for å legitimere den ariske rasens fullkommenhet og overlegenhet. Dette var også utslagsgivende under de fargerike masse møtene hvor forer holdt appellerende taler og også med hensyn til arkitekturen som snakke seg utover ordet og propagandafilmen knyttet til rase spørsmålet.

Denne kolonne er forbeholdt sensor.

4. Palestinerne ~~gjikk~~ gikk glipp av muligheten for å få en egen stat på grunn av uheldige formuleringer og artaler som ikke holdt mål. To sentrale elementer her er Balfourerklæringen og Hussein-McMahon artalen. Disse artalene gikk ut på at hvis araberne støttet britene under første verdenskrig ville britene som takk for støtten sørge for at palestinerne fikk en egen stat. Men britene politikk i Middøsten var misvisende og komplisert. Britenes mål var å beholde makten i regionen ved å spille ulike parter ut mot hverandre. Både israelerne og palestinerne ble gitt de samme loftene av britene, uten at disse partene visste hva som egentlig foregikk bak kulissene. Etter hvert mistet britene makten i området og Israel-vennlige USA tok kontrollene. Dette førte i siste instans til at sionistene erklarte ~~at~~ Israel som en egen stat, mens palestinerne forble statsløse.

5. Paul Leer-Salvesen har gjennom intervjuer mellom pårørende og ofre, men også gjerningsmenn kommet fram til spennende svar knyttet til tilgivelse og forsoningsprosesser i mellommenneskelige relasjoner. Når det gjelder pårørende og ofre og deres forhold til tilgivelse har det kommet overraskende mange positive svar. Det er et gjennomgående trekk at de aller fleste mennesker er villige til å tilgi så lenge gjerningsmannen har uttrykt angrep og skyldfølelse. Noen mennesker krever at gjerningsmannen skal gjøre opp for seg enten gjennom å bli selv straffet med et umle eller gjennom bot og samfunnsytelse. På begge sider av skiløen finner vi likevel dem

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

Som ikke finner styrke i seg til å følge overgriperen og overlater denne oppgaven til Gud. Men man har også dem som er villige til å følge, betingelsesløst på grunnlag av enten kjærlighet eller fordi de selv ikke klarer å komme videre hvis ikke de får oppgjør og til gir gjerningsmennesken.

Når det gjelder gjerningsmenneskene er det slik at de ofte ikke får fred før de har blitt fulgt av den krenkede partien. For noen er dette noe de kommer til å ta med seg i graven, fordi den eneste som kunne fulgt dem er død.